

Rapport

Datum: 19 maart 2004

Rapportnummer: 2004/091

Klacht

Verzoekers klagen er in de eerste plaats over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden op 28 februari 2001 hun afgesloten en in een fietsenrek gestalde fietsen als wrak hebben aangemerkt, waarna de fietsen zijn verwijderd en vernietigd.

Ook klagen verzoekers erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Haaglanden hen onjuist heeft geïnformeerd over de plaats waarnaar hun fietsen waren overgebracht.

Ten slotte klagen verzoekers erover dat het regionale politiekorps Haaglanden hun schadeclaim met betrekking tot de vernietigde fietsen heeft afgewezen.

Beoordeling

ALGEMEEN

Dicht bij de woning van verzoekers in Den Haag bevinden zich enkele openbare fietsklemmen.

Verzoekers hadden daar hun fietsen gestald toen op 28 februari 2001 medewerkers van het gemeentelijke handhavingsteam een aantal fietsen hebben verwijderd.

Dit was gedaan op aanwijzing van medewerkers van het regionale politiekorps Haaglanden die deze fietsen, waaronder die van verzoekers, hadden aangemerkt als wrak.

Verzoekers hebben daarna vergeefs getracht hun fietsen te traceren.

Korte tijd later hebben zij vernomen dat de fietsen waren vernietigd.

Verzoekers hebben een klacht ingediend bij het regionale politiekorps Haaglanden over het optreden van de politie met betrekking tot hun fietsen.

De beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden heeft verzoekers klacht niet gegrond verklaard. Het verzoek om schadevergoeding werd afgewezen.

I Ten aanzien van het verwijderen en vernietigen van de fietsen

1. Verzoekers klagen erover dat het regionale politiekorps Haaglanden hun fietsen heeft aangemerkt als wrak en diensgevolge heeft laten verwijderen en vernietigen.

2. In reactie op dit klachtonderdeel heeft de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden te kennen gegeven dat de wijkagent de fietsen van verzoekers terecht heeft aangemerkt als wrak. Nadat de wijkagent de fietsen had gemarkeerd, heeft hij verzoekers

ongeveer drie weken de tijd gegeven om zelf hun fietsen te verwijderen. Na verloop van deze periode zijn op 28 februari 2001 onder andere de fietsen van verzoekers verwijderd en overgebracht naar een oud-ijzer-opslagplaats. Korte tijd daarna zijn de fietsen vernietigd.

3.1. Allereerst dient hier aan de orde te komen de vraag of de politie aan enige wettelijke regeling een bevoegdheid tot verwijdering en vernietiging van de fietsen van verzoekers heeft kunnen ontlenuen. De korpsbeheerder heeft deze vraag niet (expliciet) beantwoord, maar wel de Afvalstoffenverordening 1998 van de gemeente Den Haag genoemd. Artikel 21 van deze verordening verbiedt het aanwezig hebben van voertuigwrakken (zie Achtergrond onder 2.). Ingevolge artikel 1 van de Algemene Politie Verordening 1982, strekt de verbodsbepaling van artikel 21 van de Afvalstoffenverordening 1998 zich ook uit over een fietswrak (zie Achtergrond onder 3.).

3.2. Overtreding van artikel 21 Afvalstoffenverordening 1998 is een strafbaar feit. Niet aan genoemde verordening, maar aan het Wetboek van Strafvordering ontleent de politie de bevoegdheid om bij verdenking van een strafbaar feit een voorwerp, bijvoorbeeld een fiets, in beslag te nemen. In de onderhavige zaak zijn er echter geen aanwijzingen van strafvorderlijk optreden in het algemeen of inbeslagneming in het bijzonder. Voor zover zou moeten worden geoordeeld dat sprake is geweest van een voertuigwrak in de zin van artikel 21 Afvalstoffenverordening 1998 is door de politie kennelijk door middel van bestuursdwang opgetreden tegen het in strijd met het gestelde in artikel 21 op de openbare weg aanwezig hebben van een voertuigwrak.

3.3. Ingevolge art. 5:21 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt onder bestuursdwang verstaan het door feitelijk handelen door of vanwege een bestuursorgaan optreden tegen hetgeen in strijd met bij of krachtens enig wettelijk voorschrift gestelde verplichtingen is of wordt gedaan, gehouden of nagelaten (zie Achtergrond onder 5.1.). Ingevolge artikel 5:22 van de Awb bestaat de bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang slechts indien zij bij of krachtens de wet is toegekend (zie Achtergrond onder 5.2.). Volgens artikel 125, eerste lid, van de Gemeentewet is het gemeentebestuur bevoegd tot toepassing van bestuursdwang (zie Achtergrond onder 6.).

Artikel 125, tweede lid, van die wet bepaalt dat de bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang wordt uitgeoefend door het college van burgemeester en wethouders, indien de toepassing van bestuursdwang dient tot handhaving van regels welke het gemeentebestuur uitvoert.

De bevoegdheid tot bestuursrechtelijke handhaving door middel van bestuursdwang van het gestelde in artikel 21 van de Afvalstoffenverordening 1998 kwam derhalve toe aan het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Den Haag. Het college van burgemeester en wethouders kan evenwel mandaat verlenen van de bevoegdheid tot het nemen van een besluit tot toepassing van bestuursdwang. In geval mandaat is verleend,

dient een gemandateerde op grond van artikel 10:10 Awb te vermelden dat het besluit is genomen namens het college van burgemeester en wethouders (zie Achtergrond onder 7.). De politie heeft bij de toepassing van bestuursdwang in de onderhavige zaak niet aangegeven dat de bevoegdheid werd uitgeoefend namens het college van burgemeesters.

3.4. De Nationale ombudsman heeft de korpsbeheerder schriftelijk verzocht hem te informeren over de bevoegdheidsgrondslag van het politieoptreden in de onderhavige zaak. Daarop is geen toereikend antwoord gekomen. Niet is gebleken dat aan de politie door het college van burgemeester en wethouders mandaat was verleend tot het nemen van besluiten tot toepassing van bestuursdwang ter handhaving van het gestelde in (artikel 21 van) de Afvalstoffenverordening 1998. Navraag bij de gemeente Den Haag (zie Bevindingen onder I.) wees evenmin uit dat het college daartoe aan de politie mandaat had verleend. De Nationale ombudsman gaat er dan ook van uit dat de politie niet namens het college van burgemeester en wethouders was gemandateerd tot bestuursrechtelijke handhaving van het gestelde in artikel 21 van de Afvalstoffenverordening 1998. De politie heeft het weghalen van de fietsen dan ook niet kunnen baseren op de Afvalstoffenverordening 1998. De bevoegdheid tot bestuursrechtelijke handhaving van artikel 21 Afvalstoffenverordening 1998 door middel van bestuursdwang en daarmee de bevoegdheid om de fietsen van verzoekers als voertuigwrak aan te merken, kwam de politie niet toe.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

4. Nu de bevoegdheid tot bestuursdwang de politie niet toekwam, beschikte zij ook niet over de tot die bevoegdheid behorende bevoegdheden tot meevoeren, opslaan, vervreemden en laten vernietigen van zaken. De handeling die uit het toepassen van de bestuursdwang is voortgevloeid (het laten vernietigen van de fietsen van verzoekers) dient derhalve tevens als niet-behoorlijk te worden aangemerkt.

5. De Nationale ombudsman heeft er kennis van genomen dat bestuursrechtelijke handhaving van de Afvalstoffenverordening inmiddels plaatsvindt door ambtenaren van de Dienst Stadsbeheer van de gemeente Den Haag.

6. Ten overvloede merkt de Nationale ombudsman het volgende op.

Voor zover er wel sprake zou zijn geweest van mandaatverlening, dient het besluit tot toepassing van bestuursdwang te worden toegerekend aan het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Den Haag. De Nationale ombudsman is niet bevoegd te oordelen over gedragingen die moeten worden toegerekend aan een bestuursorgaan van een gemeente die zich niet heeft aangesloten bij de Nationale ombudsman. Tot die gemeenten behoort de gemeente Den Haag. De Nationale ombudsman is derhalve niet bevoegd een oordeel te geven over de vraag of vanwege het college van burgemeester en

wethouders met bestuursdwang kon worden opgetreden ter handhaving van artikel 21 Afvalstoffenverordening 1998. Beoordeling van de vraag of sprake was van een voertuigwrak in de zin van artikel 21 en daarmee of door middel van bestuursdwang ter handhaving van dit artikel kon worden opgetreden, valt derhalve buiten de bevoegdheid van de Nationale ombudsman. Bovendien, indien de beslissing tot bestuursdwang overeenkomstig artikel 5:24 Awb te voren op schrift was gesteld en aan verzoeker was bekend gemaakt (zie Achtergrond onder 8.) en was voorzien van de op grond van artikel 3:45 Awb vereiste rechtsmiddelverwijzing (zie Achtergrond onder 9.), had verzoeker tegen deze beslissing bezwaar kunnen instellen bij het college van burgemeester en wethouders en vervolgens eventueel beroep kunnen instellen bij de bestuursrechter. Het was alsdan uiteindelijk aan de bestuursrechter om te beoordelen of sprake was van een voertuigwrak, zodat kon worden overgegaan tot het toepassen van bestuursdwang.

In geval de uitoefening van bestuursdwang door politieambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden wel vanwege het college van burgemeester en wethouders zou hebben plaatsgevonden, vallen de beslissing tot bestuursdwang en de daarmee samenhangende beslissingen tot meevoeren, opslaan, vervreemden en laten vernietigen van zaken derhalve buiten de bevoegdheid van de Nationale ombudsman. Wel kan hij beoordelen of de regels waaraan het toepassen van bestuursdwang moet voldoen, door de ambtenaren van het regionale politiekorps in acht zijn genomen.

II Ten aanzien van de informatieverstrekking over de verblijfplaats van de fietsen

1. Verder klagen verzoekers erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Haaglanden hen verkeerd heeft geïnformeerd toen zij hem vroegen waar hun fietsen na de verwijdering waren ondergebracht.

2. Na de verwijdering van de fietsen van verzoekers zijn de fietsen overgebracht naar de gemeentelijke stortplaats aan de Asmansweg.

Verzoeker heeft hierover kort na de verwijdering contact gehad met de wijkagent en deze heeft verzoeker erop gewezen dat de verwijderde fietsen waren overgebracht naar genoemde lokatie.

Verzoekers hebben op dit punt onder meer te kennen gegeven dat zij direct daarna naar genoemde opslagplaats zijn gegaan, maar dat zij hun fietsen daar niet hebben aangetroffen. Verzoekers stellen dat zij enkele weken later van de zijde van de politie hadden vernomen dat de fietsen niet waren overgebracht naar de gemeentelijke stortplaats aan de Asmansweg, maar naar een andere lokatie - namelijk een opslagruimte aan de Zichtenburglaan te Den Haag - en dat de fietsen daar inmiddels waren vernietigd.

Van de zijde van de politie is hierover opgemerkt dat als de fietsen door politiemedewerkers waren verwijderd, deze inderdaad waarschijnlijk zouden zijn

overgebracht naar de opslagruimte aan de Zichtenburglaan, maar dat nu de fietsen door gemeenteambtenaren waren verwijderd, deze wel degelijk waren overgebracht naar de gemeentelijke stortplaats aan de Asmansweg.

3. Enkele weken na hun bezoek aan de gemeentelijke stortplaats aan de Asmansweg hebben verzoekers van de zijde van de politie vernomen dat hun fietsen niet naar de gemeentelijke stortplaats, maar naar een opslagruimte van het regionale politiekorps Haaglanden aan de Zichtenburglaan zouden zijn overgebracht en vanaf daar inmiddels waren vernietigd.

In zijn beslissing op de door verzoekers bij de politie ingediende klacht merkte de korpsbeheerder hierover op dat overbrenging naar de opslagruimte aan de Zichtenburglaan gebruikelijk is als verwijdering door de politie heeft plaatsgevonden en dat de in tweede instantie verstrekte informatie was gebaseerd op onvoldoende gegevens.

Het is aannemelijk dat de fietsen zijn overgebracht naar de gemeentelijke stortplaats aan de Asmansweg en dat verzoekers derhalve in eerste instantie door de politie juist zijn geïnformeerd.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

4. Tegenover de stelling van verzoekers dat de politie hen enkele weken na de verwijdering van de fietsen had gemeld dat de fietsen niet naar de gemeentelijke stortplaats maar naar de opslagruimte van de politie aan de Zichtenburglaan waren overgebracht, heeft de korpsbeheerder opgemerkt dat niet kon worden achterhaald welke medewerker deze informatie had verstrekt. De korpsbeheerder merkte voorts op dat de verstrekte informatie bovendien in algemene zin ook niet onjuist was, immers als de fietsen niet door een handhavingsteam, maar door medewerkers van de politie waren verwijderd, waren deze inderdaad overgebracht naar de opslagruimte aan de Zichtenburglaan.

Nu niet kon worden vastgesteld welke politieambtenaar verzoekers in tweede instantie heeft geïnformeerd over de mogelijke verblijfplaats van hun fietsen en al helemaal niet kon worden vastgesteld of de informatie algemeen was danwel specifiek betrekking had op de twee fietsen van verzoekers, zal de Nationale ombudsman zich op dit punt onthouden van een oordeel.

III Ten aanzien van de afwijzing van de schadeclaim

1. Tenslotte hebben verzoekers erover geklaagd dat het regionale politiekorps Haaglanden hun schadeclaim met betrekking tot de vernietigde fietsen heeft afgewezen.

2. Van de zijde van de politie is hierover opgemerkt dat geen aanleiding bestaat voor vergoeding van de waarde van de fietsen aangezien deze nihil was.

3. De Nationale ombudsman stelt zich terughoudend op bij klachten over een besluit van een bestuursorgaan tot (gedeeltelijke) afwijzing van een verzoek om schadevergoeding. In het geval van de onderhavige klacht is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

Alleen wanneer in zo'n geval naar het oordeel van de Nationale ombudsman de aanspraak van betrokkene op schadevergoeding, gezien de gronden waarop deze aanspraak berust, zo evident juist is dat het betrokken bestuursorgaan niet in redelijkheid tot zijn afwijzende besluit heeft kunnen komen, wordt dat besluit tot weigering van de gevraagde schadevergoeding aangemerkt als een niet-behoorlijke gedraging (zie Achtergrond, onder 10.).

Gezien de overgelegde foto (zie **bijlage**) en de van de zijde van het regionale politiekorps Haaglanden en door verzoekers gegeven beschrijving van de fietsen, acht de Nationale ombudsman het oordeel van de politie dat de waarde van de beide fietsen nihil is, niet evident onjuist.

In dit geval is de Nationale ombudsman dan ook van oordeel uit dat het regionale politiekorps Haaglanden vrijstond om te betwisten dat het gehouden is tot het vergoeden van de gestelde schade, en is er voor de Nationale ombudsman geen reden om het besluit tot weigering van de schadevergoeding aan te merken als een niet-behoorlijke gedraging.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), is gegrond op het punt van de tegen de fietsen van verzoekers genomen maatregelen en is niet gegrond op het punt van de afwijzing van de gevraagde schadevergoeding en op het punt van de aanvankelijke informatieverstrekking over de fietsen. Met betrekking tot de in tweede instantie verstrekte informatie wordt geen oordeel gegeven.

Onderzoek

Op 15 januari 2002 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer en mevrouw B. te Den Haag, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekers de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoekers gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Op 28 februari 2001 constateerden verzoekers dat hun fietsen, die zij goed afgesloten hadden gestald in een door de gemeente bij hun in de straat geplaatst fietsenrek, waren weggehaald.

Navraag bij de politie leerde hen dat hun fietsen waren aangemerkt als wrak en daarom eerder die dag op aangeven van de politie waren verwijderd door het handhavingsteam van de gemeente Den Haag.

Verzoekers hebben zich direct tot de plaatselijke politie gewend met de vraag waar hun fietsen naar toe waren gebracht en hoe ze deze konden terugkrijgen. De politie verwees verzoekers door naar het gemeentelijke handhavingsteam. Een medewerker van dit team verwees verzoekers vervolgens door naar de oud-ijzeropslagplaats aan de Asmanweg. Verzoekers hebben hun fietsen daar niet aangetroffen.

Enige tijd later vernamen verzoekers via de politie dat de fietsen destijds waren overgebracht naar een opslagplaats van het regionale politiekorps Haaglanden aan de Zichtenburglaan, maar dat de fietsen inmiddels waren vernietigd.

2.1. Bij brief van 19 december 2001 aan de Nationale ombudsman hebben verzoekers een klacht ingediend over de handelwijze van het regionale politiekorps Haaglanden.

Omdat verzoekers hun klacht niet eerder hadden voorgelegd aan het regionale politiekorps Haaglanden, zond de Nationale ombudsman deze klachtbrief ter behandeling door naar de beheerder van dit korps.

2.2. Bij brief van 4 april 2002 gaf de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden onderstaande beslissing op de klachten van verzoekers:

"Naar aanleiding van de door u ingediende klacht met betrekking tot het optreden van een aantal personeelsleden, heb ik een onderzoek laten instellen.

Procedureel en inhoudelijk

Uit dit onderzoek is te herleiden dat uw klacht een tweetal elementen bevat.

1. Het wederrechtelijk verwijderen van twee aan u toebehorende fietsen.

2. Het onjuist informeren door of namens de wijkagent.

Door de onderzoeker is een onderzoek ingesteld naar de personen die betrokken zijn geweest bij de handelingen die hebben geleid tot uw klacht. Daarbij is de identiteit van de ambtenaar die u heeft verwezen naar Zichtenburg onbekend gebleven.

Ad 1.

Uw fietsen zijn namens de wijkagent H. verwijderd in het kader van een opruimactie op en rond het pleinvormig gedeelte van de Appelstraat. De daar achtergelaten en niet meer gebruikte rijwielen vormden een belasting van de openbare ruimte.

Door u wordt ontkend dat de wijkagent de weg te halen fietsen als zodanig heeft aangeduid. Nu de wijkagent anders verklaart, kan ik hierover geen oordeel bepalen. Feit is echter dat de betreffende fietsen kennelijk in slechte staat van onderhoud verkeerden en dat, gezien de foto's het door u aangedragen element van dagelijks, dan wel regelmatig gebruik, niet uit de staat van onderhoud bleek.

Ad 2.

Door het handhavingsteam Reva is medewerking verleend aan het verwijderen van fietsen. In het kader van die medewerking zijn uw fietsen overgebracht naar de gemeentelijke stortplaats aan de Asmansweg. U bent daar dan ook geweest, maar kon uw fietsen in de stapel niet terugvinden. De latere mededeling dat uw fietsen via het politieverzamelgebouw Zichtenburg vernietigd waren, is in principe juist. Slechts de medewerking van het handhavingsteam heeft geleid tot het vervoeren van uw fietsen naar de Asmansweg.

Oordeel

Voor wat betreft het al dan niet aanduiden van de fietsen als te verwijderen objecten blijven twee mededelingen lijnrecht tegenover elkaar staan. Ik kan in deze dan ook niet tot een oordeel komen.

Voor wat betreft het overige onder ad 1. ben ik van mening dat de vervuiling van de openbare ruimte van dien aard was dat het optreden van de wijkagent gerechtvaardigd was. Ik ben ook van mening, gezien de bijgevoegde foto's (zie **BIJLAGE**; N.o.) dat uw fietsen niet te onderscheiden waren van ongebruikte fietswrakken. Ik acht uw klacht op dit onderdeel dan ook niet terecht.

Het gegeven onder Ad 2. is mijns inziens niet gebleken. U bent verwezen naar de plaats waar uw fietsen heen waren gebracht. Dat u uw fietsen daar niet heeft aangetroffen of in de mêlee niet terug kon vinden, staat los van de juiste verwijzing. Dat u later is medegedeeld dat de fietsen via Zichtenburg vernietigd zouden zijn, is gebaseerd op onvoldoende gegevens en weerspiegelt de algemene gang van zaken. U was toen overigens al door H. en E. op de hoogte gebracht van het feit dat uw fietsen naar de Asmansweg waren overgebracht. Ik acht dit element van de klacht dan ook niet gegrond.

Voor wat betreft de door u gewenste schadevergoeding deel ik u mede dat deze rapportage ter hand wordt gesteld van de chef Financiële zaken van de regiopolitie Haaglanden.

Door personeel van deze afdeling zal u over het verloop van dit traject worden geïnformeerd. ..."

B. Standpunt verzoekerS

1. De klacht van verzoekers staat - samengevat - weergegeven onder Klacht.

2.1. Ter onderbouwing van hun klacht hebben verzoekers in hun brief van 15 mei 2002 aan de Nationale ombudsman onder meer het volgende aangevoerd:

"Hierbij vraag ik U beleefd ons dossier op te vragen bij de politie Haaglanden, in verband met een negatieve uitspraak omtrent onze claim tot schadevergoeding van onze twee fietsen, en twee goede beugelsloten, en een vergoeding voor het openbaar vervoer, vanaf de tijd dat onze twee fietsen door de politie Haaglanden zijn weggehaald en vernietigd. Ook kunt u inzage krijgen van de genomen foto's van onze twee fietsen, waaruit blijkt dat ze keurig netjes op slot stonden in de daarvoor bestemde fietsrekken.

Tevens kunt u op de foto's goed zien dat onze twee fietsen niet gestickerd of gelabeld waren door de politie Haaglanden. (ook de andere fietsen niet op de foto's.)

Wij zijn het met de uitspraak van de heer Bo. dan ook niet eens dat wij geen schadevergoeding krijgen (zie hierna onder **B.2.2.**; N.o.).

Wat ons ook bevreemdt is het volgende:

De heer G. vond het niet nodig een getuige te horen of een verklaring te laten afleggen door hem. Deze persoon kan verklaren dat onze twee fietsen die vernietigd zijn, niet gelabeld en niet gestickerd waren door de politie Haaglanden."

2.2. Als bijlage was bijgevoegd een brief van 15 april 2002 van de heer Bo., Chef Financieel Economisch Beleid van het regionale politiekorps Haaglanden. Hierin deelde hij onder meer het volgende mee:

"In de toelichting van de politieambtenaar van politiebureau Segbroek staat dat uw fietsen niet te onderscheiden waren van ongebruikte fietswrakken. Dit is ook duidelijk op de foto's van uw fiets te zien. De vervuiling van de openbare ruimte was van dien aard dat afvoeren van de fietsen een juiste beslissing was.

Schade&verzekeringen is dan ook genoodzaakt uw claim om schadevergoeding af te wijzen."

C. Standpunt beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden

1. In reactie op de klacht van verzoekers deelde de waarnemend korpsbeheerder van het regionale politiekorps Haaglanden bij brief van 1 augustus 2002 mee dat na de schriftelijke afhandeling van de klacht op 4 april 2002 zich geen nieuwe feiten of omstandigheden hadden voorgedaan die noopten tot herziening van het destijds gegeven oordeel.

2.1. Als bijlage bij deze reactie was gevoegd een ambtsbericht van commissaris van politie T., Chef bureau Segbroek. Hierin rapporteerde hij onder meer het volgende:

"Naar aanleiding van een klacht ingediend bij de Nationale Ombudsman, heb ik eerder een onderzoek in laten stellen. Uit dit onderzoek is mij het volgende gebleken.

Gestalde fietsen zijn als wrak aangemerkt.

Zie hiervoor het bijgevoegde rapport, opgemaakt door de brigadier H., wijkagent aan bureau Segbroek. Uit dit rapport blijkt dat de fietsen konden worden aangemerkt als wrak, dat die fietsen althans gedurende lange tijd niet in gebruik zijn geweest. Zie bijgevoegde foto.

Onjuiste informatie over de bergplaats van de fietsen.

Zie hiervoor het rapport, opgemaakt door de inspecteur van politie, G. waaruit blijkt dat verzoekers zijn verwezen naar de opslagplaats aan de Asmansweg maar dat zij hun fietsen niet hebben kunnen traceren.

Afwijzen van de schadeclaim.

De fietsen werden aangemerkt als wrak en de waarde werd geschat op nihil. Door verzoekers werd niet gereageerd op de door de wijkagent H. aangebrachte waarschuwing dat zou worden overgegaan tot verwijdering indien de eigenaars de fietsen niet zouden verwijderen. Het zich ontdoen van wrakken is ingevolge de Algemene Politieverordening van de gemeente Den Haag verboden (zie Achtergrond onder 1.; N.o.) en daarom werd geen schade vergoed mede gezien het feit dat de waarde van de wrakken werd geschat op nihil. Zie het rapport van de inspecteur van politie G. (zie hier direct onder sub 2.2.; N.o.)

Procedure aanmerken fietswrak.

De wijkagent signaleert de aanwezigheid van, of buurtbewoners klagen op een gegeven moment over, overlast van fietswrakken die gedurende langere tijd op dezelfde plaats geparkeerd staan.

De wijkagent bevestigt een label aan de fiets en een stuk 'politie-afzetlint'. Zie bijgevoegd voorbeeld.

Er wordt een termijn van 2 weken gesteld waarbinnen de eigenaar de fiets/het wrak kan verwijderen.

Na deze termijn van 2 weken worden wordt het wrak weggehaald en vervoerd naar hetzij het eigen bureau hetzij Zichtenburg.

Gedurende 3 maanden staan fietsen/wrakken ter beschikking van de eigenaar. In dit geval is niet afgeweken van de standaardprocedure.

2.2. Verder was als bijlage bijgevoegd een in het kader van de politieklachtprocedure opgemaakt rapport van de klachtbehandelaar, inspecteur van politie G. Hierin rapporteerde hij onder meer het volgende:

"Situatie ter plaatse

Binnen de regiopolitie Haaglanden is geen standaard regeling met betrekking tot de verwijdering van achtergelaten fietsen en bromfietsen. Indien de leefkwaliteit van een woonomgeving wordt aangetast door achtergelaten fietsen worden deze, zo mogelijk en meestal op aangeven van omwonenden verwijderd. Slechts indien een concentratie van achtergelaten of niet meer gebruikte fietsen wordt geconstateerd wordt overgegaan tot het verbreken van sloten. De wijze waarop de voorwaarschuwing wordt gedaan verschilt per wijkagent. De wijkagent H. heeft gebruik gemaakt van zelfklevende stickers. Mij, rapporteur, is als medewerker van het bureau Segbroek bekend dat het pleinvormig gedeelte van de Appelstraat een plaats is waar regelmatig al dan niet afgesloten fietsen worden achtergelaten of 'gestald'. Het pleinvormig gedeelte van de Appelstraat is gelegen tegenover een winkelgalerij, op het plein is een kinderspeelplaats gesitueerd. De

aanwezigheid van fietswrakken ontsiert de openbare ruimte, terwijl door de aanwezigheid van de speelplaats een gevaarssituatie kan ontstaan.

Verklaring H.

Op maandag 18 maart 2002 had ik, rapporteur, een onderhoud met de brigadier van politie H., die verklaarde.

'De verwijdering van de fietsen op en rond het pleinvormig gedeelte van de Appelstraat kan ik mij nog wel herinneren. Ik maak u er echter op attent dat het gebeuren ongeveer veertien maanden geleden is geweest. Bepaalde details kunnen verdwenen zijn. Ik ben in die buurt werkzaam als wijkagent. Uit kringen van buurtbewoners ben ik benaderd over het feit dat in de door mij genoemde buurt veel fietswrakken zijn achtergelaten. Naar aanleiding van die klachten heb ik contact opgenomen met personeel van het Handhavingsteam REVA. Eerst heb ik op alle fietsen, die daarvoor in aanmerking kwamen een sticker aangebracht, vermeldende het gegeven dat de fietsen verwijderd zouden worden. Tussen het labelen en het feitelijk verwijderen van de fietsen heeft ongeveer 3 weken gelegen. Ik hoor van u dat klagers hebben gesproken over het aanbrengen van linten en labels bij te verwijderen fietswrakken Dit is inderdaad ter sprake gekomen. Ik heb deze werkwijze aangegeven als de wijze waarop collega-wijkagenten met deze materie omgaan, maar heb niet gezegd dat ik die werkwijze toepas. Klagers hebben uit mijn woorden een verkeerde conclusie getrokken.

Omdat het personeel van het handhavingsteam over de benodigde materialen zoals vervoer en gereedschap, beschikt, heb ik hen verzocht de door mij gelabelde fietsen te verwijderen.

Eerst zijn van de fietsen een aantal foto's gemaakt. Ik stel u de foto's ter beschikking. Op de foto's komt 1 keer een rijdbare fiets voor en wel van het merk Union. Ik kan met stelligheid verklaren dat deze fiets niet door mij gelabeld is. De foto's zijn gemaakt door de heer E. Deze is echter niet meer werkzaam bij de gemeente 's-Gravenhage binnen het handhavingsteam.

De feitelijke verwijdering is gebeurd door personeel van het handhavingsteam. Ik ben daar, door omstandigheden niet bij aanwezig geweest; ik had naar ik mij meen te herinneren op het moment dat het handhavingsteam beschikbaar was een andere afspraak. Ik kan niet over de planning van het handhavingsteam beschikken. Zij hebben dit werk buiten hun feitelijke taak uitgevoerd en wel op mijn verzoek.

Enige tijd na het verwijderen van die fietsen werd ik benaderd door E. Deze vertelde dat hij was benaderd door een meneer (...) B., die hem, E., had verklaard dat hij moeite had met het verwijderen van wat hij omschreef als 'goede' fietsen. De man is door E. verwezen naar de Asmansweg, waar oud ijzer is opgeslagen. Kennelijk is klager daar ook geweest

maar had hij achteraf tegen E. verklaard dat er te veel fietsen lagen om die van hem te herkennen. Ik merk op dat E. bij die gelegenheid heeft gezegd dat hij van ALLE door hem verwijderde fietsen een foto heeft gemaakt.

Op mijn spreekuur ben ik benaderd door zowel mevrouw als meneer B. Ik weet nog dat de discussie ging over het feit wanneer een fiets als schroot door mij wordt aangemerkt. Ik heb daarvan een aantal criteria genoemd, zoals de tijd dat een fiets niet gebruikt wordt in samenhang met de staat van onderhoud en de rijvaardigheid. Mevrouw B. heeft toen verklaard dat zij, ter voorkoming van diefstal, altijd de banden van hun fietsen leeg lieten lopen. Ik vond dat een vreemd verhaal. Uiteindelijk zijn de heer en mevrouw B. weer weggegaan. Zij hebben mij niet gezegd dat zij zich zouden beklagen. Ik dacht dat de zaak, mede gezien de waarde van de fietsen, die als nihil moet worden beschouwd, was afgedaan.

Ten slotte wil ik opmerken dat ik de nodige zorgvuldigheid in acht heb genomen bij de verwijdering van de fietswrakken. Ik heb zorgvuldig gekeken welke fietsen niet meer in aanmerking kwamen voor reparatie of waarvan de reparatie de waarde van de fiets buiten verhouding overstegen. Daarnaast heb ik geruime tijd, naar ik meen drie tot vier weken gewacht, voor ik de gelabelde fietsen heb laten verwijderen.

Ik voel mij niet schuldig aan onzorgvuldig handelen. Gezien de onderhoudsstaat van de verwijderde fietsen ben ik van mening dat de klacht van de familie B. buiten proportie is. Het verlies van hun fietsen is een gering gegeven in verhouding tot de vervuiling van de openbare ruimte die door het achterlaten van de fietswrakken is veroorzaakt."

2.3. Verder was als bijlage bijgevoegd een in het kader van de politieklachtprocedure opgemaakt verslag van het gesprek dat de klachtbehandelaar op 4 april 2002 heeft gevoerd met verzoekers. Hierin rapporteerde hij onder meer het volgende:

"Wederhoor klagers

Op tijd en plaats vermeld verschenen de heer en mevrouw B. aan het bureau. Nadat zij de fietsen hadden omschreven wezen zij op foto 1 de fietsen aan die daarna door mij, rapporteur, als zodanig zijn aangeduid. Het betreft een roze, zogenaamde hallelujafiets met defecte jasbeschermers, lege banden, zonder verlichting en een groen/zwarte fiets die door de heer B. als zodanig wordt aangewezen. Hoewel door mij rapporteur is gevraagd naar de vorm van het frame en de heer B. aangaf dat de weggehaalde fiets een frame met rechte buizen had, vertoont die fiets een frame met gebogen buizen. Ook van deze fiets staan de banden leeg en is de staat van onderhoud discutabel. De fietsen zijn volgens klagers tussen de vijf en zeven jaar oud. Uit het onderhoud dat ik met beiden had kwamen de volgende punten naar voren.

1. Met name mevrouw B. was niet te overtuigen van het feit dat aan de fietsen stickers bevestigd waren geweest.
2. Beiden bleven van mening dat de fietsen niet onder noemer 'wrak' vielen, omdat zij op slot stonden.
3. Beiden herhaalden het gegeven dat zij de banden lieten leeglopen, of 'zachter maakten' om diefstal te voorkomen.
4. Beiden zeiden dat zij de fiets zo niet dagelijks dan toch wel regelmatig gebruikten, dit ondanks het feit dat zij werden gewezen op het rond de wielen opgehoopte vuil. Mevrouw B. sprak in dit verband van 'opspattend vuil van auto's'.
5. De heer B. begreep wel dat er opgetreden werd tegen de verzameling fietswrakken, doch vond dat de wijkagent niet voldoende zorgvuldig gehandeld had.
6. Beiden wensen in ieder geval schadeloos te worden gesteld. Daar zij geen aanduiding konden geven van de waarde van de fietsen, gaven zij aan genoeg te nemen met een vervangende fiets uit de 'inbeslaggenomen voorraad' van de politie. Door mij, rapporteur, is deze optie uitgesloten.

Conclusie

Ik, rapporteur merk op, dat gerede twijfel bestaat over de intensiteit waarmee de betreffende fietsen gebruikt worden. Klagers geven dienaangaande geen exacte gebruiksfrequentie aan. Gezien de staat waarin de fietsen verkeren kan twijfel worden geuit omtrent de inzetbaarheid. Van direct gebruik kan in ieder geval geen sprake zijn.

Of de wijkagent nu al dan niet de betreffende fietsen van een aanduiding heeft voorzien is niet meer juridisch-technisch te bewijzen. Het enige onpartijdige beoordelingscriterium is te herleiden aan de gedateerde foto's. Op deze foto's komen fietsen voor die geen waarde vertegenwoordigen en niet regelmatig benut worden. Dat de fietsen eigendom van klagers waren is een gegeven. Een ander gegeven is dat de eigendom van een particulier geen overmatige belasting van de openbare ruimte mag worden.

oordeel

Gezien de betreffende foto's en de situatie ter plaatse, zoals omschreven in de aanhef van dit rapport acht ik het optreden van de wijkagent proportioneel en ter zake doende, waarmee het eerste element van de klacht is weersproken. De door de klagers geuite grief dat zij niet door middel van stickers of labels waren gewaarschuwd blijft onbewezen en daarover is derhalve geen oordeel mogelijk. Over het onjuist informeren van klagers met betrekking tot de afhandeling van de fietsen kan ik opmerken dat de heer B. terzake is verwezen naar de Asmansweg, waar zijn fietsen inderdaad door het personeel van het

Handhavingsteam zijn gestort. Klager kon echter zijn fiets in de mêlee van honderden fietsen niet terugvinden. De klacht is voor dat onderdeel dan ook niet gegrond. Het gegeven dat klager later is medegedeeld dat zijn fietsen 'op Zichtenburg waren vernietigd' is niet te herleiden tot een medewerker en is bovendien op zich niet onjuist. Slechts de tussenkomst van het handhavingsteam heeft de fietsen op de stortplaats aan de Asmansweg doen belanden. Indien de politie de fietsen in beslag had genomen waren zij inderdaad naar Zichtenburg vervoerd en daar vernietigd."

D. Reactie verzoekers

In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder deelden verzoekers op 4 september 2002 schriftelijk onder meer het volgende mee:

"Wij zijn het volstrekt oneens met de uitspraak van het bureau Segbroek van het korps Haaglanden aan u gericht d.d. 1 augustus 2002 (...) (zie hiervoor onder **C.1.**; N.o.).

Ook de bijgevoegde willekeurige, door bureau Segbroek gekopieerde sticker is naar onze mening niet op ons van toepassing, daar op onze fietsen pertinent geen stickers, labels of lintjes gezeten hebben.

Zie hiervoor de originele foto!

Het bevreemdt ons ook dat bureau Segbroek onze fietsen taxeert aan de hand van een foto!

Dit betreuren wij ten zeerste.

Wij hebben ook een getuige (...) die het weghalen van onze fietsen heeft zien gebeuren en deze persoon heeft ons ook bevestigd dat de fietsen niet gelabeld of gestickerd waren.

Ik zal de getuige vragen om een verklaring te tekenen, dat hijzelf heeft gezien dat onze fietsen, zomaar zonder enige vorm van waarschuwing, zijn meegenomen door het handhavingsteam voor vernietiging.

(...)

Wij zouden gaarne in aanmerking willen komen voor een schadevergoeding, zodat wij twee 2e handsfietsen en goede beugelsloten kunnen kopen, die door het handhavingsteam zijn doorgeknipt.

Wij zijn zeer gedupeerd en nu aangewezen op het openbaar vervoer."

E. Nadere Reactie beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden

1. Op 17 september 2002 stelde de substituut-ombudsman de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden onderstaande vragen:

1) Kunt u nauwkeurig aangeven uit welk materiaal een "wrakkenlabel" bestaat en op welke wijze zo'n label op een fiets wordt aangebracht?

2) Is het in dat verband denkbaar dat onbevoegden een eenmaal aangebracht label - min of meer eenvoudig - kunnen verwijderen?

3) Verzoekers hebben terecht opgemerkt dat de door u overgelegde foto zeer onduidelijk en daarom - volstrekt - onbruikbaar is.

Graag ontvang ik van u het origineel danwel een scherpe (liefst kleuren-) kopie daarvan.

2.1. Bij de schriftelijke reactie van 30 oktober 2002 van de korpsbeheerder was een aantal bijlagen gevoegd. Een daarvan betrof onderstaand ambtsbericht van 8 oktober 2002 van de chef bureau Segbroek.

"Naar aanleiding van het onderzoek naar een klacht, ingediend door de heer en mevrouw B., werd door de Nationale ombudsman verzocht een aantal vragen te beantwoorden. Uit onderzoek is mij het volgende gebleken.

Commentaar van de verzoekers.

Natuurlijk is het voorbeeld van de sticker niet dezelfde sticker die daadwerkelijk aan de fiets bevestigd heeft gezeten. Deze is, zoals eerder aangegeven, kennelijk door onbekende derden van de fiets verwijderd. De sticker werd bijgevoegd ter illustratie van de werkwijze.

De fietsen werden niet getaxeerd aan de hand van de foto maar zijn ter plaatse door de wijkagent als 'wrak' aangemerkt en van een sticker voorzien.

Mij is niets bekend van een 'getuigenverklaring' betreffende het weghalen van de fietsen.

De wijkagent heeft verklaard de fietsen van een sticker te hebben voorzien en heeft dus wel degelijk gewaarschuwd de fietsen als wrak te hebben aangemerkt.

Materiaal 'wrakkenlabel'.

Het label bestaat uit een briefje, vermeldende o.a. dat de desbetreffende fiets als wrak wordt aangemerkt, deze binnen 1 week te verwijderen als men nog prijs stelt op de fiets en dat de fiets anders ter vernietiging zal worden aangeboden bij de gemeentereiniging. Het briefje is ondertekend met: 'de wijkagent'.

Het briefje is bevestigd aan een stuk plastic lint met daarop de tekst "Politie Haaglanden".
(...)

Verwijderen label.

Aangebrachte labels kunnen door derden op min of meer eenvoudige wijze worden verwijderd. Het lint wordt aan de fiets bevestigd d.m.v. een knoop."

2.2. Verder was als bijlage bijgevoegd onderstaand standaardbriefje:

"Geachte eigenaar,

Er is geconstateerd dat deze fiets al enige tijd als wrak op deze plaats staat. I.v.m. het fietswrakkenprobleem in de wijk zal ik dit wrak gaan verwijderen. Mocht u nog prijsstellen op deze fiets, wilt u deze dan binnen 1 week verwijderen, anders zal deze door mij ter vernietiging bij de Gemeentereiniging worden aangeboden.

Wijkagent Bomenbuurt."

F. getuigenverklaring

Op 9 oktober 2002 ontving de Nationale ombudsman een door verzoekers toegezonden getuigenverklaring van de heer of mevrouw Sj. Deze getuige verklaarde dat de fietsen die op 28 februari 2001 rond het pleinvormig gedeelte van de Appelstraat in de fietsenrekken stonden gestald, waaronder de twee afgesloten fietsen van verzoekers, niet waren gestickerd, gelabeld of van linten waren voorzien.

G. Nadere reactie verzoekers

1. Bij brief van 25 november 2002 heeft de substituut-ombudsman verzoekers een van de politie afkomstige foto toegestuurd. Op deze foto staan enkele fietsen afgebeeld.

De substituut-ombudsman heeft verzoekers gevraagd aan te geven welke van de gefotografeerde fietsen hen toebehoorden.

2. Op 12 december 2002 ontving de Nationale ombudsman de foto terug. Bij de foto hadden verzoekers aangegeven welke fietsen hen hadden toebehoord.

H. Nadere reactie korpsbeheerder

1. Bij brief van 23 april 2003 legde de substituut-ombudsman de korpsbeheerder de volgende vragen voor:

In het bij uw brief gaande ambtsbericht van 8 oktober 2002 van de chef Bureau Segbroek, wordt de procedure van het 'labellen' van fietswrakken toegelicht. Bij het ambtsbericht zijn

gevoegd een kopie van het daarbij gebruikte waarschuwingsbriefje en een stukje afzetlint.

In het kader van de politieklachtprocedure heeft de bij deze zaak betrokken wijkagent, brigadier van politie H., echter te kennen gegeven dat hij in plaats van te werken met het overgelegde afzetlint en standaardbriefje, een sticker heeft aangebracht op de te merken fietsen. Graag ontvang ik van u een exemplaar van de desbetreffende sticker.

Daarnaast ontvang ik graag antwoord op de volgende vragen.

1. Waar op de fietsen wordt/worden de sticker/stickers aangebracht?

2. Is/zijn deze sticker/stickers min of meer eenvoudig te verwijderen?

2.1. De korpsbeheerder reageerde bij brief van 9 juli 2003 op de gestelde vragen.

Voor een inhoudelijk antwoord verwees hij naar de bij zijn brief gevoegde rapportage van 6 mei 2003 van de chef van het bureau Segbroek. Hierin werd onder meer het volgende vermeld:

"Sticker.

De wijkagent H. heeft verklaard de fietsen van een sticker te hebben voorzien en zodoende de fietsen als wrak te hebben aangemerkt. (Zie de bijgevoegde sticker.)

H. weet zich niet meer te herinneren waar hij in dit geval de sticker heeft aangebracht.

Gangbaar is de sticker op het zadel te plakken maar ook andere plaatsen worden wel gebruikt.

Er is geen vaste plek waar de stickers worden aangebracht.

Buiten het gebruik van stickers maakt H. ook gebruik van 'wrakkenlabels' om fietsen als wrak aan te merken.

Materiaal sticker.

De sticker bestaat uit papier, voorzien van een lijmlaag aan de achterzijde. Deze lijmlaag komt tevoorschijn als het bescherm papier is verwijderd.

Een geplaatste sticker is niet zomaar te verwijderen, zie het bijgevoegde voorbeeld."

2.2. De bij de rapportage gevoegde fel oranje gekleurde sticker bevat onder meer de volgende tekst:

"Plaats: .....

Fiets / Bromfiets Merk.....

Bijzonderheden .....

Ingevolge artikel 21 van de Afvalstoffenverordening is het verboden voertuigen, die rijtechnisch in onvoldoende staat van onderhoud en in een kennelijk verwaarloosde toestand verkeren, aanwezig te hebben op een voor het publiek zichtbare plaats.

De eigenaar, houder en/of gebruiker is in de gelegenheid het wrak binnen 14 dagen na bovenstaande datum te verwijderen. Laat hij dit na, dan wordt tot verwijdering overgegaan c.q. wordt proces-verbaal opgemaakt.

Inlichtingen: Bureau Segbroek."

I informatie van de zijde van de gemeente Den Haag

Op achtereenvolgens 9, 12, 13 en 15 januari 2004 heeft een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman telefonisch contact gehad met diverse (juridisch) medewerkers van de Bestuursdienst en van de Dienst Stadsbeheer van de gemeente Den Haag.

Daarbij stond centraal de vraag naar de bevoegdheid voor de politie om anders dan strafvorderlijk op te treden tegen op straat aangetroffen wrakken.

Op de uitdrukkelijke vraag waarop in de periode februari 2001 de bevoegdheid van de politie tot het nemen van bestuursmaatregelen tegen wrakken was gebaseerd, werd telkenmale gesteld dat deze bevoegdheid naar alle waarschijnlijkheid was gebaseerd op de Algemene Politieverordening (APV) en de (gemeentelijke) Afvalstoffenverordening.

Geen van de benaderde gemeentebambtenaren was op de hoogte van het bestaan van een schriftelijk mandaat dienaangaande, waarbij het College van burgemeester en wethouders de politie uitdrukkelijk machtigde over te gaan tot bestuursdwang.

In deze gesprekken werd er voorts op gewezen dat de procedure voor het aanmerken van voertuigen als wrak en het vervolgens van straat verwijderen en vernietigen van deze voertuigen vanaf medio 2003 geheel overeenkomstig de voorschriften van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) verloopt. Hierbij werd voorts opgemerkt dat de uitvoering van een en ander tegenwoordig uitsluitend en geheel is opgedragen aan gemeentelijke milieuambtenaren en dat de politie daar niet langer bij is betrokken.

Achtergrond

1. Artikel 41 van de Algemene Politieverordening voor 's-Gravenhage 1982 (APV):

"Het is verboden een voertuig waarmee als gevolg van andere dan eenvoudig te verhelpen gebreken niet kan of mag worden gereden, langer dan op 3 achtereenvolgende dagen op de weg te parkeren."

2.1. Artikel 1 van de Afvalstoffenverordening 1998 van de gemeente Den Haag:

"In deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

voertuigen: hetgeen daaronder wordt verstaan in de Algemene Politieverordening.

(...)"

2.2. Artikel 21 van de Afvalstoffenverordening 1998:

"Verbod op het aanwezig hebben van voertuigwrakken

Onverminderd het bepaalde in artikel 10.17 van de (Wet Milieubeheer: N.o.) is het verboden, voertuigen die geen autowrakken in de zin van de wet zijn en die rijtechnisch in onvoldoende staat van onderhoud en in kennelijke verwaarloosde toestand verkeren, te plaatsen of aanwezig te hebben op de weg of op een voor het publiek zichtbare plaats."

3. Artikel 1 van de APV:

" In deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

voertuigen: alle voertuigen met uitzondering van:

1. treinen en trams

2. kruiwagens, kinderwagens en dergelijke kleine voertuigen;

(...)"

4. Artikel 33 van de Afvalstoffenverordening 1998:

"Opsporingsambtenaren

Met de opsporing van de in deze verordening strafbaar gestelde feiten zijn, naast de in artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering genoemde opsporingsambtenaren, belast de door burgemeester en wethouders aan te wijzen buitengewoon opsporingsambtenaren als bedoeld in artikel 142 van het Wetboek van Strafvordering."

5.1. Artikel 5:21 Algemene wet bestuursrecht (Awb):

"Onder bestuursdwang wordt verstaan: het door feitelijk handelen door of vanwege een bestuursorgaan optreden tegen hetgeen in strijd met bij of krachtens enig wettelijk voorschrift gestelde verplichtingen is of wordt gedaan, gehouden of nagelaten."

5.2. Artikel 5:22 Awb:

"De bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang bestaat slechts indien zij bij of krachtens de wet is toegekend."

6. Artikel 125 van de Gemeentewet

"1. Het gemeentebestuur is bevoegd tot toepassing van bestuursdwang.

2. De bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang wordt uitgeoefend door het college, indien de toepassing van bestuursdwang dient tot handhaving van regels welke het gemeentebestuur uitvoert.

3. De bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang wordt evenwel uitgeoefend door de burgemeester, indien de toepassing van bestuursdwang dient tot handhaving van regels welke hij uitvoert.

4. Een bestuurscommissie, een deelraad, het dagelijks bestuur van een deelgemeente of de voorzitter van het dagelijks bestuur van een deelgemeente waaraan bevoegdheden van de raad, het college of de burgemeester zijn overgedragen, bezit de bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang en de bevoegdheid tot het geven van een machtiging tot binnentreden van een woning slechts indien ook die bevoegdheid uitdrukkelijk is overgedragen."

7. Artikel 10:10 Awb:

"Een krachtens mandaat genomen besluit vermeldt namens welk bestuursorgaan het besluit is genomen."

8. Artikel 5:24 Awb:

"1. Een beslissing tot toepassing van bestuursdwang wordt op schrift gesteld. De schriftelijke beslissing is een beschikking.

2. De beschikking vermeldt welk voorschrift is of wordt overtreden.

3. De bekendmaking geschiedt aan de overtreder, aan de rechthebbenden op het gebruik van de zaak ten aanzien waarvan bestuursdwang zal worden toegepast en aan de aanvrager.

4. In de beschikking wordt een termijn gesteld waarbinnen de belanghebbenden de tenuitvoerlegging kunnen voorkomen door zelf maatregelen te treffen. Het bestuursorgaan omschrijft de te nemen maatregelen.

5. Geen termijn hoeft te worden gegund, indien de vereiste spoed zich daartegen verzet.

6. Indien de situatie dermate spoedeisend is dat het bestuursorgaan de beslissing tot toepassing van bestuursdwang niet tevoren op schrift kan stellen, zorgt het alsnog zo spoedig mogelijk voor de opschriftstelling en voor de bekendmaking."

9. Artikel 3:45 van de Awb:

"1. Indien tegen een besluit bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld, wordt daarvan bij de bekendmaking en bij de mededeling van het besluit melding gemaakt.

2. Hierbij wordt vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld."

10. Toetsing door de Nationale ombudsman van een klacht over een beslissing van een bestuursorgaan tot afwijzing van een aanvraag om schadevergoeding

In het geval van een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot (gedeeltelijke) afwijzing van een verzoek om schadevergoeding dat kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter is de Nationale ombudsman niet bevoegd.

Staat bij zo'n klacht de weg naar de bestuursrechter niet open, zodat de Nationale ombudsman ter zake wel bevoegd is, dan stelt de Nationale ombudsman zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

Alleen wanneer in zo'n geval naar het oordeel van de Nationale ombudsman de aanspraak van betrokkene op schadevergoeding, gezien de gronden waarop deze aanspraak berust, zo evident juist is dat het betrokken bestuursorgaan niet in redelijkheid tot zijn afwijzende besluit heeft kunnen komen, wordt dat besluit tot weigering van de gevraagde schadevergoeding aangemerkt als een niet-behoorlijke gedraging.

In de overige gevallen gaat de nationale ombudsman ervan uit dat het in beginsel vrijstaat aan het betrokken bestuursorgaan om te betwisten dat het gehouden is tot het vergoeden van de gestelde schade, en om zich in verband daarmee op het standpunt te stellen dat de vraag naar die gehoudenheid - eventueel - moet worden beantwoord door de burgerlijke rechter. In die gevallen zal er voor de nationale ombudsman geen reden zijn om het besluit tot weigering van de schadevergoeding aan te merken als een niet-behoorlijke gedraging.

BIJLAGE

4. Circulaire van de Minister van Justitie van 29 december 1928, afd. 2A, no. 823, aan de Procureurs-Generaal bij de Gerechtshoven, betreffende artikel 57 en volgende Wetboek van Strafvordering

Deze circulaire vermeldt onder meer:

"Een verder vraagpunt blijft de verblijfplaats van den verdachte, die op een plaats van verhoor aangekomen nog niet terstond kan worden verhoord. Hij zal in een wachtlokaal of dergelijke gelegenheid moeten worden ondergebracht, tenzij hij zelf - bijv. in den tijd van de nachtrust - een bed in een lokaal voor inverzekeringstelling bestemd, mocht verkiezen."